Unique Telugu Novelist Whose English Novel
"THE ENEMY OF MANKIND"
Has Been Published and Released Worldwide

సూర్యదేవర రామ్ మోహన రావు

Author of Highest Number of Novels In Telugu

కృతయుగ్

తెలుగులో అత్యంత ఎక్కువ సోషల్ నవలలు రాసి రికార్డ్ సృష్టించి

100 వ నవలకు చేరువవుతున్న మీ అభిమాన రచయిత

The Number One Best Selling Author

సూర్యదేవర
రామ్‌మోహనరావు

కృతయుగ్

మధుప్రియ పబ్లికేషన్స్

మాచవరం • విజయవాడ - 520 004

KRUTAYUG
(Serialised in 'Swathi' weekly)

By

SURYADEVARA RAM MOHANA RAO
Sri Venkata Anantha Sai Nilayam
Flat No.63, Road No.71
Navanirman Colony, Jubilee Hills
Hyderabad - 500 096
E-mail : suryadevaranovelist@gmail.com
www.suryadevararammohanrao.com
www.suryadevaranovelist.com.

Published by:
MADHU PRIYA PUBLICATIONS
Machavaram, Vijayawada - 520 004
Phone : 0866 - 2431969

First Edition :
2014

Price :
Rs. 140-00

Cover Design :
DURGA RAO

Printers :
SRI CHAITANYA OFFSET PRINTERS
Vijayawada-2

కృతయుగ్

అది ఉత్తరాంధ్రలోని చెర్ల గ్రామంనుండి ఛత్తీస్‌ఘర్ రాష్ట్రంలోని దంతెవారాకు వెళ్ళే రహదారి. సరిహద్దుకు సుమారు నలభై కిలోమీటర్ల దూరం ఇవతలే ఉంది చెర్ల. ఆ మార్గంలో సరిహద్దు వైపు – పరుగుతీస్తోంది ఒక ట్యాక్సీ. ఉదయం తొమ్మిది గంటల ప్రాంతం. వాతావరణం ఆహ్లాదభరితంగాఉంది. ఈ సంవత్సరం వేసవి అంతగా తెలీటం లేదు. పగలు ఎండ, రాత్రిళ్ళు చలిగా ఉంటోంది.

కారు నడుపుతున్న యువకుడికి ఇరవై ఏడు సంవత్సరాల వయసుంటుంది.

మనిషి ఆరడుగుల పొడవుకు తగ్గడు. తగినలావు, కండలు తిరిగిన దండలు అతడి అందాన్ని, ఆరోగ్యాన్ని చాటుతున్నాయి. తీర్చిదిద్దినట్లుండే కను ముక్కుతీరు, ఒకసారి చూస్తే తిరిగి చూడాలనిపించే ఆకర్షణ అతడిలో వుంది.

సాధారణంగా మగవారిలో ఎఱ్ఱని పెదవులుండటం అరుదు. కోరమీసం, ఎఱ్ఱని పెదవులు, కోలముఖం అతడికో విలక్షణమైన అందాన్ని తెచ్చిపెడ్తున్నాయి.

ట్యాక్సీని అద్దెకు తిప్పుతాడుగాని దాని ఓనరు కమ్ డ్రైవర్ అతడే. ఇక ఆ ట్యాక్సీ అంటారా! అదో పాత మోడల్ అంబాసిడార్ కారు.

డీజిలింజను, డకోటా విమానంలా శబ్దంచేస్తూ పరుగెత్తడం దాని స్పెషాలిటీ. ఆ రూటు రోడ్డు బాగుంటుంది గాని అక్కడక్కడా రోడ్డు పాడై గతుకులమయంగా ఉండి వేగంగా ప్రయాణించడం కష్టం.

ట్యాక్సీ వెనకసీట్లో వృద్ధ దంపతులిద్దరున్నారు. ఆయనకు అరవైఅయిదు, ఆమెకు అరవై సంవత్సరాల వయసుంటుంది. సాంప్రదాయ దుస్తుల్లో ఆది దంపతుల్లా వున్నారిద్దరూ. ఈ వయసులో కూడా వారిద్దరి అన్యోన్యత చూడముచ్చటగా ఉంది.

చెర్ల గ్రామం వద్ద ఎక్కారు వాళ్ళు. సరిహద్దు ఉమ్మడి చెక్‌పోస్ట్‌ల వద్ద దిగిపోతారు. ఖాళీగా వెళ్ళడం ఎందుకని వాళ్ళని ఎక్కించుకున్నాడు. అతను ట్యాక్సీ డ్రైవరే కాదు, మంచి టూరిస్ట్ గైడ్ కూడ.

ఇటు భద్రాచలం నుండి అటు ఛత్తీస్‌ఘర్ స్టేట్ వరకు పర్యాటక ప్రాంతాలన్నీ అతడికి కొట్టిన పిండి. ఉండేది భద్రాచలమైనా శని, ఆదివారాలొస్తే టూరిస్ట్‌ల కోసం దంతెవారా వెళ్ళిపోతుంటాడు. ఆ రెండు రోజులు ట్యాక్సీ అక్కడే ఉంటుంది.

ఆ రెండ్రోజులు దంతెవారాలో టూరిస్టుల తాకిడి ఉంటుంది. చుట్టుపక్కల అటవీప్రాంతాల్లో గుళ్ళు గోపురాలు, కనువిందు చేసే లోయలు మొదలయిన పర్యాటక ప్రాంతాలు అనేకం వున్నాయి.

ముఖ్యంగా దంతెవారాకు పదిహేను కిలోమీటర్ల దూరంలోని అడవిలోని కొండమీదగల పురాతన కోట టూరిస్ట్‌లకు ప్రత్యేక ఆకర్షణ.

రోడ్‌వెంట ట్రాఫిక్ అంతగా లేదు. కారు నడుపుతున్నాడే గాని యువకుడి చూపులు అప్పుడప్పుడూ వ్యూమిర్రర్‌లోంచి వెనకసీట్లోని వృద్ధజంటను గమనిస్తూనే వున్నాయి.

ఈ వయసులోకూడా ఆ ఇద్దరి అన్యోన్యత నమ్మశక్యంగాకుండా ఉంది. అప్పుడే పెళ్ళయిన కొత్తదంపతుల్లా అంత ఉత్సాహంగాను, ఆనందంగాను

ఉన్నారు. గుసగుసలు, ముసి ముసినవ్వులు. అతడి భుజంమీదకు వాలి కూర్చుని కబుర్లు చెప్తోందావిడ.

ఒలిచిన కమలాపండు తొనల్ని కొసరి కొసరి ఆమె నోటికందిస్తుంటే తింటూ ఊ కొడుతున్నాడు. వారి చూపుల్ని బట్టే అర్ధమైపోతోంది ఒకరంటే ఒకరికి ఎంత ప్రేమో! కొత్తగా పెళ్ళయిన జంట కూడా ఇంత అనురాగంతో ఉండరేమో అన్పించింది.

అలాగే చిన్న సందేహం కూడా ఏర్పడింది.

"బాబాయిగారు. ఓ మాటడగనా?" పిలిచాడు.

చురుగ్గా చూశాడా పెద్దమనిషి.

"ఏరా అబ్బీ! నీకు నేను బాబాయిలా కన్పిస్తున్నానా?" ఒకింత సీరియస్‌గా అడిగాడు.

"అబ్బో!... పోనీ తాతయ్యని పిలవనా? బాగుండదేమో!" అన్నాడా యువకుడు.

కిసుక్కున నవ్వింది బాబాయి సతీమణి.

"ఓ.కె. బాబాయికి ఫిక్సయిపో. అడుగు ఏమిటా మాట?" వెంటనే రాజీకొచ్చేసాడాయన.

"నాదో డౌటు!"

"ఏమిటా డౌటు?"

"తీరా అడిగాక కోప్పడకూడదు!"

"నాకు బిపి, షుగరులాంటివేమీ లేవురా అబ్బీ. కోపంరాదు. భయపడకుండా అడుగు"

"ఏంలేదు. మీ ఆదర్శదాంపత్యం చూస్తుంటే భలే ముచ్చటేస్తోంది. నాకు తెలీకడుగుతాను..."

"తెలియకపోతే అడగడమెందుకు. కారు జాగ్రత్తగా పోనీ"

"అయ్యో చెప్పేది వినరేమిటి?..."

"ఈయనకంతా తొందరే బాబూ. నువ్వడుగు ఏమిటా సందేహం?" అడిగిందావిడ.

"విషయం ఏమంటే బాబాయిగారూ, మీరు కలిసి కాపురం చేసిన ఇన్నేళ్ళలో ఎప్పుడైనా ఒకరికొకరు బోర్‌కొట్టి విడిపోవాలనిపించలేదా?

ఇప్పటికీ ఇంత ప్రేమగా ఉంటున్నారంటే ఆ ప్రేమలోని రహస్యం ఏమిటి?... తెలుసుకోవాలనుంది" డౌటు చెప్పేశాడు. నిజానికి ఆ ప్రశ్న వినగానే ఇద్దరూ కోపంతో తన మీద విరుచుకుపడాలి. కాని అలాంటి ప్రమాదం ఏమీ జరక్కపోగా – దంపతులిద్దరూ ముఖముఖాలు చూసుకుని ముసిముసిగా నవ్వుకున్నారు.

"మా ప్రేమకు ఈ జన్మ ఒక్కటే చాలదని మేం బాధపడుతుంటే నువ్వేమిట్రా అబ్బీ, విసుగుపుట్టి విడిపోవాలనిపించలేదా అనడుగుతావ్. బాగుంది! ఇంతకీ నీ పేరేమిట్రా అబ్బీ?" భార్య అందించిన కమలాపండు తొన నములుతూ అడిగాడాయన.

"నన్ను కృతయుగ్ అంటారండి" చెప్పాడు డ్రైవరు.

"నేనడిగింది యుగాల గురించి కాదయ్యా. నీ పేరు?"

"నా పేరే కృతయుగ్ అండి"

"అలాగా... కృతయుగ్. బాగుంది. నాలుగు యుగాల్లోనూ ఆదియుగం. ధర్మం నాలుగుపాదాలా నడిచిన యుగం. మన పురాణదేవతలు ఆవిర్భవించిన పుణ్యయుగం. అలాంటి పేరు పెట్టుకున్నావంటే"

"నేను పెట్టుకోలేదండి. అమ్మనాన్న పెట్టారు."

"నీకా పేరు పెట్టి నీ తల్లిదండ్రులు ధన్యులయ్యార్రా అబ్బీ" అన్నాడు.

"అవునండి. అందుకే వాళ్ళిద్దరూ నా చిన్నప్పుడే గోదావరీ పుష్కరాల్లో మునిగిపోయి మా భద్రాద్రి రాముడి సన్నిధికి వెళ్ళిపోయారు. ప్రస్తుతం మా బామ్మ తప్ప నాకు నా అనే వాళ్ళెవరూ లేరండి."

"అయ్యోపాపం. అలాగా బాబూ. పోనీ పెళ్ళయినా చేసుకున్నావా, లేదా?" అడిగిందావిడ.

"లేదండి"

"చూడరా అబ్బీ. లోకంలో ఎవరూ ఒంటరివాళ్ళు కాదు. నీకు బామ్మయినా ఉంది. ఎవరూ లేనివాళ్ళు ఎందరో ఉన్నారు. మనకన్నా తక్కువవాళ్ళని చూసి వీళ్ళకన్నా మనం బెటర్ అనుకుని తృప్తిపడాలేకాని మనకన్నా ఉన్నతంగా వున్నవాళ్ళని చూసి అసూయపడకూడదు. నన్నడిగితే ఆత్మతృప్తిలేని వాడు జీవితంలో ఎన్నడూ సుఖపడలేదు. అవునూ, మీ సొంత ఊరు భద్రాచలమా?" అడిగాడు పెద్దాయన.

"అవునండి. ఇంకా చెప్పాలంటే మా పూర్వీకులది కృష్ణాజిల్లా మున్నలూరు గ్రామమండి. మా తాతగారి హయాంలో భద్రాచలానికి వలస వచ్చేశారట.

ఇప్పటికీ మున్నలూరు, నందిగామ, గొల్లపూడి, అమరావతి ప్రాంతాల్లో మా చుట్టాలు చాలామంది ఉన్నారని మా బామ్మ అంటూంటుంది.

కాని ఏనాడో రాకపోకలు తెగిపోవటం చేత ఇప్పుడు వాళ్ళెవరూ నాకుతెలీదు."

"మీ పూర్వీకుల వృత్తి ఏమిటి?"

"అబ్బో, చాలా ఉందండి. ఇంతకీ మీరు నా ప్రశ్నకి బదులు చెప్పలేదు" గుర్తుచేశాడు కృతయుగ్.

"అక్కడకే వస్తున్నారా. నువ్వడిగిన ప్రశ్న ఉందే... తరానికి, తరానికి మధ్య అంతరం. అంతరం ఏమిటో నీ ప్రశ్న వింటే అర్థమవుతుంది.

మా కాలంలో భార్యాభర్తల సంబంధానికి ఎంతో ప్రాధాన్యత ఉండేది. మూడు ముళ్ళువేసి అగ్నిసాక్షిగా ఏడడుగులు నడిచామంటే జీవితాంతం ఆ అడుగులు అలా కలిసి నడవాల్సిందే.

చకోరపక్షుల జంటలా కలిసి బ్రతకాల్సిందే. సుఖ సంతోషాలన్నీ కలసి అనుభవించాల్సిందే. జీవితమంటే అదే అనే సూత్రానికి కట్టుబడి ఉంటాం. మధ్యలో బోర్ కొట్టడమో, విడిపోవాలనే ఆలోచన వుండవు.

కాని ఈ తరం పిల్లలు ఈకాలం పరిస్థితులు వేరు. పూర్తిగా విదేశీ సంస్కృతికి నేటి యువత పూర్తిగా అలవాటుపడిపోయింది. దీనికి స్త్రీ పురుష భేదం లేదు. విచ్చలవిడితనం, విశృంఖలత వెర్రితలలు వేసి యువతని ఆడిస్తోంది. బాధ్యత లేకుండా తిరిగే గాలి తిరుగుళ్ళే జీవితం అనుకుంటున్నారు.

నిజమైన ప్రేమ అంటే ఏమిటో వీళ్ళకు తెలీదు. ఎవర్ని చూసినా హక్కుల గురించి పోరాడే వాళ్ళేగాని బాధ్యతలు పట్టించుకునేవాళ్ళు లేరు. ఇచ్చి పుచ్చు కోవడం లోని తృప్తిగాని, వీళ్ళకి తెలీదు.

ఇగో ప్రాబ్లంతో చిన్న విషయాల్ని కూడా భూతద్దంలో చూసి గొడవలు పడిపోతున్నారు. దాంతో ఇవాళ పెళ్ళి చేసుకుని రేపు విడాకులు తీసుకునే సంస్కృతి వచ్చేసింది. కాబట్టి మా జంటను చూసి నీకీ అనుమానం రావటంలో ఆశ్చర్యం లేదు. కాని–

అలాంటి పరిస్థితి మాకు ఎప్పుడూ రాలేదు. కలత లొచ్చినా కన్నీళ్ళొచ్చినా విడిపోవాలనే ఆలోచనే మాకెప్పుడూ రాలేదు. అందుకే మా పిల్లలకు మేమంటే ఇప్పటికీ భయభక్తులు గౌరవ మర్యాదలు.

అందరికీ పెళ్ళిళ్ళు చేసేశాం. మనవలు, మనవరాళ్ళు ఉన్నారు. విడిపోయి ఉంటే ఆ ఆనందమంతా మిస్సయ్యే వాళ్ళం గదా!" అంటూ ఆయన వివరిస్తుంటే ఆసక్తిగా విన్నాడు కృతయుగ్.

ఆయన చెప్పింది వాస్తవమే అన్పించింది కృతయుగ్‌కి. తరతరాలుగా సమాజశ్రేయస్సు కోసం మన పెద్దలు కాపాడుకుంటూ వచ్చిన వ్యవస్థలు అనేకం భ్రష్టుపట్టినట్టే చివరికి వివాహవ్యవస్థ కూడా విచ్ఛిత్తికి దారితీస్తోంది.

స్వలింగ సంపర్కాన్ని కూడా చట్టబద్ధం చేయాలని చూస్తున్నారంటే మితిమీరిన తెలివి అనుకోవాలో, పిచ్చివాళ్ళ రాజ్యం అనుకోవాలో అర్థం కాదు.

అన్యోన్యమైన జంటలే కానరావట్లేదు. ఎక్కడ చూసినా అశాంతి, అరాచకత్వం, స్త్రీ వేధింపులు, స్త్రీలలో నిర్లజ్జ, విచ్చలవిడితనం ఒకటేమిటి ఖర్మ... అన్నిరకాల వికారాలు సమాజంలో చోటుచేసుకోవటం నేడు చూస్తున్నాం. విడాకుల కోసం కోర్టుకెక్కే జంటలు ఎక్కువైపోతున్నాయి. మనిషి సృష్టించిన కాగితం డబ్బే ఈ రోజు మనిషినెత్తిన కూచుని విపరీత నాట్యాలు చేయిస్తోంది.

కృతయుగ్ ఆలోచనలు అంతమయ్యేలోన ట్యాక్సీ ఒక్క కుదుపు కుదిపి అంత ఎత్తుకు లేచి కిందకు దూకింది. ఆ విసురుకు వెనకసీట్లోని దంపతులు కీచుగా అరిచి ఒకరిమీద ఒకరు పడ్డారు. జాగ్రత్తగా స్టీరింగ్ కంట్రోల్ చేసి కారు స్లో చేశాడు కృతయుగ్.

ఏ మాత్రం ఏమరిపాటుగా ఉన్నా అక్కడో యాక్సిడెంట్ జరిగేదే. ఎందుకంటే అక్కడి నుంచి ఎగుడు దిగుడు గతుకుల రోడ్డు ఆరంభమవుతుంది.

సుమారు మూడు కిలోమీటర్ల దూరం రోడ్డు పూర్తిగా పాడయిపోయింది. ఒక్కోచోట రెండడుగులు మించి లోతు గోతులు కూడా ఉన్నాయి.

ఆ రోడ్డులో ఎప్పుడూ ట్రాఫిక్ ఉంటుంది. అయినా పట్టించుకునే వాళ్ళు లేరు. "సారీ బాబాయ్. కబుర్లలో పడి గమనించలేదు. గతుకుల రోడ్డు వచ్చేసింది. ఇక జాగ్రత్తగా ఉంటాను" అన్నాడు జరిగిందానికి నొచ్చుకుంటూ కృతయుగ్. అప్పటికి కాస్త సర్దుకు కూచున్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

తుఫానులో ఊగిపోతున్న పడవలా ట్యాక్సీ ఊగిపోతుంటే సీట్లోంచి జారిపోకుండా డోర్స్‌ని గట్టిగా పట్టుకున్నారు. “ఈ మాత్రానికి సారీలెందుకులేరా అబ్బీ. ఎప్పుడూ ఉండే కష్టాలేగా ఇవి. ఎన్ని వినతిపత్రాలు పెట్టినా, ఎందరు గోలచేసినా ఈ రోడ్లు మాత్రం బాగుపడవు” అన్నాడు పెద్దాయన.

“అవును బాబాయ్. ఇలాంటి అధ్వాన్నం రోడ్లు ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో చాలా వున్నాయి. రెండేళ్ళకో, మూడేళ్ళకో ఓసారి రోడ్డు కొత్తగా వేసినట్టు రికార్డుల్లో ఉంటుంది. వేయని రోడ్లనే వేసినట్టు భోంచేస్తూ వుంటారు. ఇది ప్రజాస్వామ్యం కాదు. ప్రజాభోజ్యం” అంటూ నవ్వాడు కృతయుగ్.

“ప్రజలు తిరగబడనంతవరకేరా అబ్బీ వీళ్ళ ఆటలు సాగుతాయి. నన్నడిగితే రోడ్డు రవాణామంత్రిని కారులో ఈ రోడ్డుమీద ప్రయాణం చేయిస్తే గాని మనకష్టాలు వాళ్ళకితెలీదు.” అన్నాడు పెద్దాయన.

“అప్పుడు కూడా తెలీదు బాబాయ్. మన నాయకులు ఇంజనీర్లు, కాంట్రాక్టర్లు వీళ్ళేమన్నా తెలివితక్కువ వాళ్ళా. ఈ రూట్లో మంత్రిగారి ప్రయాణం ఉందనగానే రాత్రికి రాత్రి గోతులు పూడ్పించి సరిచేసేస్తారు. ఇంకేమిటి తెలిసేది?” అంతా నవ్వుకున్నారు.

కిందా మీదా అవుతూ ఇరవై కిలోమీటర్ల వేగంతో గతుకుల రోడ్డు వెంట సాగుతోంది టాక్సీ, చుట్టూ అటవీ భూములు వీటి మధ్యగా రోడ్డు.

ఎటు చూసినా ఇంపైన పచ్చదనం, అప్పట్లో ఛత్తీస్‌ఘర్ ఏర్పడకముందు మధ్యప్రదేశ్‌లో అంతర్భాగంగా ఉన్నప్పుడు ఈ మార్గం చాలా రద్దీగా ఉండేది. ఛత్తీస్‌ఘర్ ఏర్పడ్డాక రద్దీ చాలా తగ్గింది.

గతుకుల రోడ్డు మూడు కిలోమీటర్లు దాటగానే కాస్త మంచిరోడ్డు ఆరంభమైంది. అక్కడినుంచి పదిహేను కిలో మీటర్ల దూరం ముందుకు పోగానే ఉమ్మడి చెక్‌పోస్ట్‌లను చేరుకున్నారు.

ఆంధ్రాచెక్‌పోస్ట్ సమీపంలో టాక్సీ ఆపించి దిగిపోయారా దంపతులు. కృతయుగ్ కారు డిక్కీ తెరిచాడు. లోన ఒక అమృతపాణి అరటిపళ్ళగెల, ఒక ఏర్‌బ్యాగ్ ఉన్నాయి. పెద్దాయన గెల అందుకుని భుజాన వేసుకున్నాడు.

డ్రైవరు చేతిలో వంద రూపాయల నోట్ ఉంచి – ‘రావే’ అంటూ బయలుదేరాడు. ఆవిడ ఏర్‌బ్యాగ్ భుజాన వేసుకుని పోబోతూ ఆగి కృతయుగ్ వంక చూసింది. “ఇదిగో అబ్బాయ్. నీకో రహస్యం చెప్పనా?” అంది నవ్వుతూ.

“చెప్పండి పిన్నిగారూ. ఏమిటా రహస్యం?” కుతూహలంగా అడిగాడు.

"నా మొగుడి మాటలు విని ఆయనేదో సత్యసంధుడనుకునేవు. వయసులో ఉండగా చాలా సెటప్పులు ఉండేవి. పేరుకు మొగుడేగాని ఆయనకన్నా చిత్తకార్తి కుక్క నయం. ఏదో వయసవుతోంది గాబట్టి కాస్త కుదురుపడి ఇలా నీతులు చెప్తున్నాడు.

మా చిన్నమ్మాయినీ ఊరు ఇచ్చాం గదా. వాళ్ళని చూడ్డానికెళ్తున్నామన్న మాట. ఇంతకీ నే చెప్పొచ్చేదేమంటే చూడ్డానికి అమాయకుడిలా వున్నావు. జాగ్రత్త.

మెరిసేదంతా బంగారం కాదు. నీతులు చెప్పేవాళ్ళంతా మహానుభావులూ కాదు. వస్తానూ" అంటూ గబగబా వెళ్ళి భర్తను చేరుకుంది.

చెక్‌పోస్ట్‌నుంచి ఎడంపక్కగా ఉన్న కాలిబాట దగ్గర్లోని చిన్న గ్రామంవైపు పోతోంది. పిన్నిగారి మాటలు వినగానే - పాపం కృతయుగ్‌కి షాక్. వెళ్తోన్న జంటను చూస్తూ-అలాగే ఉండిపోయాడు కాసేపు. ఒక విషయం తనకిప్పుడు బాగా బోధపడింది.

అదేమంటే నీతులు చెప్పేవాళ్ళంతా చిన్నప్పట్నుంచీ నీతిమంతులేమీ కాదు. తను చెడాల్సిందంతా చెడిపోయి జ్ఞానోదయం పొందాకే నీతులు ఆరంభిస్తారు. ఏం బిల్డపిచ్చావ్ బాబాయ్? డీక్కీ మూసి కారు స్టార్ట్ చేశాడు.

ఇటు ఆంధ్రా చెక్‌పోస్ట్‌లోగాని అటు ఛత్తీస్‌ఘర్ చెక్‌పోస్ట్‌లో గాని కృతయుగ్‌ని అతడి డొక్కు ట్యాక్సీని తెలీనివాళ్ళు లేరు. వారంవారం వెళ్ళొస్తుంటాడు. అక్కడి అధికారులతో బాటు స్టాఫ్ కూడా పరిచయస్తులే. కాబట్టి అతడి ట్యాక్సీని ఎవరూ పట్టించుకోరు. వాళ్ళకో సలాంకొట్టి చెక్‌పోస్ట్ దాటి వెళ్ళిపోతాడు.

*　　*　　*　　*　　*

వెల్ కమ్ టు ఛత్తీస్‌ఘర్ ఆర్చి కిందనుంచి ముందుకు పరుగెత్తింది ట్యాక్సీ. ఇటు ఆంధ్రా కన్నా ఛత్తీస్‌ఘర్ రోడ్లు చాలా బాగుంటాయి. చిన్న కుదుపు కూడా తగలకుండా రివ్వున పరుగు తీస్తోంది ట్యాక్సీ. చెక్‌పోస్ట్‌లకి సరిగ్గా అయిదు కిలోమీటర్ల దూరం ఎగువన ఒక కొండగుట్ట పాదంలో వుందో ఊరు. ఆ ఊరి పేరు కంకుపూర్.

అటవీ ప్రాంతంలో పచ్చని గుబురు చెట్లకింద హాయిగా నిద్రపోతున్న ట్టుంటుందా ఊరు. చాలా చిన్న ఊరు. మొత్తం ఐదువందల గడప మించదు.

నిజానికిది ఒకప్పుడు అగ్రహారం. దాని ప్రాచీన నామం కంకుభట్ల వారి అగ్రహారం. కాలం తెచ్చిన మార్పులో నేడు కంకుపూర్ అయింది.

ఒకనాడు అగ్నిహోత్రులయిన బ్రాహ్మణ కుటుంబాలు నివసించే అగ్రహారం. దంతెవారా రాజుగారి రాజగురువుకు ఈ అగ్రహారం, ఇక్కడి సమీప భూములు ఇవ్వబడ్డాయట. కంకుభట్ల పేరి శాస్త్రిగారనే ఆ రాజగురువు పేరు మీదే అది కంకుభట్ల వారి అగ్రహారం అయింది. ఇది ఒకప్పటి మాట. ప్రస్తుతం అక్కడ అన్ని కులాలవారూ ఉన్నారు. కంకుభట్ల వారి వంశీకులూ ఉన్నారు.

హైవేకు ఎడంపక్కగా కొండ పాదంలో విస్తరించి ఉంది ఊరు. కుడిపక్క అడవి. రోడ్డునానుకుని కొన్ని అంగళ్ళు ఉన్నాయి. గ్రామం మెయిన్‌వీధికి ఎదురుగా రోడ్‌కి అవతల ఒక కాకా హోటల్ ఉంది. అక్కడ టీ చాలా బాగుంటుంది. సరిగ్గా అక్కడికి రాగానే టీ తాగడం కృతయుగ్ అలవాటు.

అలాగే రోడ్డు పక్కగా ట్యాక్సీ ఆపి వెళ్ళి బల్లమీద కూచుని టీ చెప్పాడు. అటు ఇటు మరికొన్ని వాహనాలు నిలిచివున్నాయి. కృతయుగ్‌కి తెలిసిన ఒకరిద్దరు డ్రైవర్లు ఉన్నారు. వాళ్ళతో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ టీ తాగాడు. తర్వాత వచ్చి ట్యాక్సీ స్టార్ట్‌చేశాడు.

అది రివ్వున ముందుకు దూకింది.

అలా ఒక కిలోమీటరు వెళ్ళాడో లేదో వ్యూమిర్రర్‌లో వెనక్కి చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. “ఏమైంది? ఎవరు వాళ్ళు” అంటూ అప్రయత్నంగా గొణుక్కున్నాడు.

తనని అనుసరించి వెనకే నాలుగు బైక్‌లూ, రెండు స్కూటర్లు రివ్వు రివ్వున దూసుకొస్తున్నాయి. వాళ్ళలో కొందరి చేతుల్లో కర్రలున్నాయి! ‘ఆపు ట్యాక్సీ ఆపు’ అనరుస్తున్నారు. కృతయుగ్‌కి షాక్...!

తన ట్యాక్సీకి, వాళ్ళకి ఏమిటి సంబంధం? ఎందుకు ఆపమంటున్నారు? చూస్తే వాళ్ళంతా యువకుల్లా ఉన్నారు. పైగా రౌడీషీటర్లలా కర్రలు ఊపుతూ వస్తున్నారు. ఏమిటి సంగతి? ఏమై ఉంటుంది?

ఆపటమా వేగంగా వెళ్ళిపోవడమా?

ఆ ఊళ్ళో ట్యాక్సీ ఆపి టీ తాగడం తప్పా? అదే తనుచేసిన నేరమా? పోనీ తనను కాదనుకోవడానికి లేదు. తనముందు వెనకా మరేవాహనం లేదు. ఏమైంది వీళ్ళకి? ఎవరు వీళ్ళు...?

ఎవరైతే తనకేంటి... తనే తప్పు చేయనప్పుడు... అని అనుకుంటూ కారు స్లో చేశాడు. అప్పుడు... సరిగ్గా అప్పుడు జరిగిందో విచిత్రం. ట్యాక్సీ వెనక సీట్లోంచి నెమ్మదిగా పైకి లేస్తున్న ఆకారాన్ని చూసి ఝడుసుకుని కెవ్వున అరవబోయి నిభాయించుకున్నాడు.

చూడచక్కని ఓ అందమైన అమ్మాయి సీట్లో లేచి కూచుని భయంభయంగా తమని వెంబడిస్తున్న యువకుల్ని చూస్తోంది. సుమారు పాతికేళ్ళ వయసు ఉంటుందామెకి. గిల్లితే పాలుగారే చక్కని బుగ్గలు, పిరుదులు దాటే దట్టమైన నిడుపాటి జడ. అలాంటి జడవున్న అమ్మాయిలంటే కృతయుగ్‌కి భలే ఇష్టం.

ముఖం అటు తిప్పటంతో పూర్తిగా చూళ్ళేకపోతున్నాడు గాని చాలా అందమైన యువతి.

ఆమె తన ట్యాక్సీలోకి ఎలావచ్చింది, వాళ్ళు ఎందుకు తరుము కొస్తున్నారు? మధ్యలో తనకీ టెన్షనేమిటి ఏమీ అర్ధంగాక అయోమయంగా చూశాడు కృతయుగ్. ట్యాక్సీ ఆపాలా వద్దా అర్ధంకాలేదు.

"ఏయ్ ఎవరు నువ్వు? నా ట్యాక్సీ ఎందుకెక్కావ్?" కోపంతో అరిచాడు.

"ట్యాక్సీ గాబట్టి ఎక్కాను. నీ కిరాయి నీకిస్తాను. నోరు మూసుకుని త్వరగా పో" తల తిప్పకుండానే రఫ్‌గా బదులిచ్చిందామె.

"ట్యాక్సీ అయితే ఎక్కేస్తావా? నా పర్మిషనక్కర్లేదా" గద్దించాడు.

"టైమ్ వేస్ట్‌చేయకు. త్వరగా పోనీమంటున్నా గదా!" విసుక్కుందామె. ఆమె ధోరణి చూస్తుంటే – ఒళ్ళు మండింది కృతయుగ్‌కి.

"అమ్మాయిలు అందంగా ఉంటే చాలదు. కాస్త ధైర్యం కూడా ఉండాలి" అంటూ సర్రున ట్యాక్సీని రోడ్ సైడ్‌కి తీసి – సడెన్ బ్రేక్‌తో ఆపేశాడు.

అదిరిపడిందామె. భయంతో బిగుసుకుపోయింది. కళ్ళలోంచి దూకటానికి సిద్ధంగా ఉంది నీరు.

"ఇది న్యాయం కాదు. వాళ్ళు నన్ను బతకనిచ్చేలాలేరు. ప్లీజ్". చివరి ప్రయత్నంగా వేడుకుంది.

అవేమీ వినిపించుకోలేదతను. దురుసుగా కారు దిగి వెనకడోర్ వోపెన్‌చేసి పట్టుకున్నాడు.

సీరియస్‌గా ఆమెని చూశాడు. భుజాన చిన్న ఏర్‌బ్యాగ్ తప్ప – ఆమె వద్ద లగేజీ ఏమీ లేదు.

ఖరీదైన చుడీదార్ డ్రెస్‌లో అమ్మాయి మాత్రం చాలా అందంగా ఉంది. ఈమెను వాళ్ళెందుకు తరుముకొస్తున్నట్టు? అదీ బ్రాహ్మణ యువకులు. అతడి మనసులో అనేక ప్రశ్నలు పుట్టుకొస్తుండగా అనుమానంగా చూశాడు.

"ఏం చేశావ్? దొంగతనమా?" అడిగాడు.

విసుగ్గా నెత్తి కొట్టుకుందామె.

"నన్ను చూస్తే దొంగలా కన్పిస్తున్నానా?"

"నా ట్యాక్సీలో దొంగలా ఎక్కి కూచుని నన్నే దబాయిస్తున్నావ్. నిజం చెప్పు. మర్డర్ చేసి పారిపోయొస్తున్నావా?" గద్దించాడు.

"ఓరి దేవుడో. ఈ అనుమానపు పిశాచం చివరికి నన్ను హంతకురాలిని చేసేస్తున్నాడ్రా నాయనో. నువ్వే కాపాడు. నేనే మర్డరూ చేయలేదు.

వివరంగా చెప్పేటైమూలేదు. ట్యాక్సీ పోనీ వాళ్ళొచ్చేశారు" తిరిగి చూస్తూ భయంగా అరిచింది.

తల విదిలించి విసుగ్గా చూశాడు కృతయుగ్.

"ఏయ్. ముందు నువ్వు ట్యాక్సీ దిగు. మేటర్ సెటిల్ గాకుండా ట్యాక్సీ కదలదు. దిగు" హుంకరించాడు.

"ఊహు. నేను దిగను" అంటూ సీట్లో వెనక్కి జరిగిందామె. కోపంతో డోర్ ధడాలున మూసి – వచ్చిన వాళ్ళవైపు తిరిగాడు.

"రండయ్యారండి! ఈ అమ్మాయెవరో నాకు తెలీదు. నాకు తెలీకుండా ట్యాక్సీలో దాక్కుంది. ఇందులో నా తప్పేంలేదు. రండిరండి" అంటూ పిలిచాడు.

అప్పటికి ఆమెను తరుముతున్నవాళ్ళంతా అక్కడ బైక్‌లు దిగుతున్నారు. మొత్తం అయిదు బైక్‌లమీద తొమ్మిదిమంది వచ్చారు. బైక్‌లు దిగుతూనే కర్రలు ఝుళిపిస్తూ దురుసుగా దగ్గరకొచ్చేశారు.

"రండిరా. ట్యాక్సీలోంచి బయటకు లాగండిరా దాన్ని" అంటూ వాళ్ళలో కాస్త బక్కగావున్న యువకుడు మిగిలిన వాళ్ళకి ఆర్డర్ వేశాడు. ఒంటిమీద షర్టు లేదతడికి. నుదుట విభూదిరేఖలున్నాయి. ఆవేశంతో జంధ్యం పోగును రుద్దుతున్నాడు. ఆ మాట వింటూనే చట్టున అడ్డంగా నిలబడ్డాడు కృతయుగ్.

"హలో! రమ్మని పిలిచానుగాని, ఆ అమ్మాయిని మీకు వప్పగిస్తానని చెప్పలేదే. ముందు మేటరేమిటో చెప్పండి. ఆ పిల్ల తప్పుంటే నేను నాలుగు తగిలించి మీకు వప్పగించేస్తాను. తప్పులేదంటే... మీకు వప్పగించే ప్రసక్తే లేదు." నిష్కర్షగా తేల్చిచెప్పేశాడు.

"అడగవయ్యా. ఆ పిల్లనే అడుగు" వచ్చినవాళ్ళలో ఒకడు అరిచాడు.

"తను చెప్పడం లేదు... మీరే చెప్పాలి."

ట్యాక్సీలో యువతికి బయటి సంభాషణ వినపడుతూనే ఉంది. కృతయుగ్ మాట విని తేలిగ్గా ఊపిరి తీసుకుంది. తనను వప్పగించడన్న ధైర్యం ఏర్పడింది. ఈ లోపల – "మేం మాత్రం ఎందుకు చెప్పాలి?" అంటూ కోపంగా ప్రశ్నించాడు వంటిమీద చొక్కాలేని బక్క యువకుడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Krutayug

* * *